

РЕШЕНИЕ

№ 3548

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,
в публично заседание на 02.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **3516** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

С. К. Д., А. Х. А. и Х. А. П., чрез адв. Б. Д. от САК, обжалват Заповед № ДК-09-С-85/29.03.2011 г. на началника на сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район.

Ответникът отрича основателността на оспорването.

От фактическа страна.

На 09.01.2011 г. длъжностни лица от администрацията на район „П.”- Столична община са извършили проверка на строеж „Двуетажна жилищна сграда”, находящ се в УПИ Х-157, кв. 2 по действащия регулационен план на в.з. „Малинова долина Пб ч.” – разширение „Дупките”. В хода на проверката е констатирано, че строежът, собственост на оспорващите, представлява двуетажна масива жилищна сграда със ЗП от 80 кв.м. с монолитна конструкция, тухлени стени и дървен двускатен покрив; сградата е напълно завършена, захранена е с ел. енергия и вода и се ползва за жилищна сграда, без да е въведена в експлоатация по предвидения законов ред в нарушение на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ. Строежът е квалифициран като V категория според чл. 137 от ЗУТ и Наредба № 1 от 30.07.2003 г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи. За проверката е съставен Констативен акт № Д-2/Х-157/09.01.2011 г. в присъствието на Х. П.. Актът е обявен по реда на § 4, ал. 1 от ДР на ЗУТ чрез залепване на входната врата на имота. Началникът на сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район, възприемайки констатациите в акта, е издал оспорената заповед,

предмет на която е наредената, на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, забрана на ползването на строежа, както и прекъсване на захранването и преустановяване доставянето на ел. енергия и вода.

По делото е прието експертното заключение на вещото лице инж. Т. Т., което, след справки в отдел „Устройство на територията” на район „П.”, както и в НАГ – СО, е констатирало, че не са налице източници на данни за иницирирана процедура по приемане и разрешаване на ползването на строежа в периода след 1996 г. (когато е бил издаден акт за узаконяването му).

От правна страна.

Жалбата е допустима, но неоснователна.

1. а. Чл. 178, ал. 1 от ЗУТ забранява ползването на строежи или на части от тях преди да са въведени в експлоатация от компетентния по чл. 177 от закона орган. Нарушаването на цитираната разпоредба поражда правомощието на началника на ДНСК или на упълномощено от него лице с мотивирана заповед да забрани ползването на строежа. Материално-правните предпоставки, които обуславят издаването на административен акт по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, се свеждат до установяването на ползването на строеж (който не е от категорията на предвидените в чл. 178, ал. 2 строежи, които не подлежат на въвеждане в експлоатация), както и на факта на невъвеждането му в експлоатация по реда на чл. 177 от ЗУТ.

б. Оспорената заповед съответства на материалния закон. Обектът попада в дефиницията за строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Извън предмета на спора е факта на ползването на жилищната сграда. Дължимостта на въвеждането на строежа в експлоатация произтича от неговата категория (по арг. от чл. 178, ал. 2 от ЗУТ), а определянето ѝ съответства на чл. 137, ал. 1, т. 5, б. „а” от ЗУТ. При липсата и на данни за изпълнение на задължението за въвеждане на строежа в експлоатация е осъществен фактическият състав на правомощието по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ (в редакцията на разпоредбата преди допълнението ѝ – ДВ, бр. 82 от 2012 г.).

2. Неотнорми към законосъобразността на заповедта са доводите в жалбата, свързани с факта на узаконяване на строежа, заснемането му в кадастъра и утвърждаването на дворищната регулация за имота, в който се намира жилищната сграда. Законните строежи също подлежат на въвеждане в експлоатация на общо основание, а отразяването на имота в кадастъра, респ. одобряването на плана за регулация не индицират правомерността на ползването на строежа, тъй като не са предпоставени от разрешаването му. Без правно значение за възникване на правомощието за забрана на ползването е и факта, че оспорващият Х. П. не е собственик, а носител на вещното право на ползване върху строежа – установяването му от административния орган не би се отразило на преценката за съществуването на предпоставките за издаване на заповед по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, които са от обективен характер.

3. При издаването на административния акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазено е процесуалното правило на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ заповедта за забрана ползването на обекта да е издадена въз основа на съставен констативен акт. Дори и да се приеме за основателно оплакването за отсъствието на условията актът да бъде съобщен по реда на § 4, ал. 1 от ДР на ЗУТ, нарушението не може да се квалифицира като съществено, тъй като не се е отразило на правилността на крайния извод относно нарушаването на забраната по чл. 178, ал. 1 от ЗУТ. Защита срещу констатациите в акта оспорващите са имали възможност да

реализират в пълен обем с упражняването на правото на съдебно оспорване на заповедта, в която те са възпроизведени.

4. При извършената на основание чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка съдът не констатира други основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Д., А. Х. А. и Х. А. П. срещу Заповед № ДК-09-С-85/29.03.2011 г. на началника на сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район.

Решението не подлежи на оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: